

ALI HAZELWOOD

NEVESTA

Lindeni

„Zábavné, sexy
a inteligentné.“

MARIANA ZAPATA

Nevesta

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Ali Hazelwood

Nevesta – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NEVESTA

ALI HAZELWOOD

NEVESTA

Z angličtiny preložila Ľubica Dvončová

Ljndení

*Pre Thao a Sarah. Bez vás by som tento príbeh nerozuzlila
a ani by som nechcela.*

PROLÓG

Toto manželstvo nebude bezproblémové.

Ona nebude bezproblémová.

VOJNA MEDZI VAMPÍRMÍ A VLKOLAKMI SA TIAHNE NAPRIEČ celými storočiami. Násilie prudko eskalovalo, vyvrcholilo potokmi rôznofarebnej krvi a nakoniec sa skončilo vzlykom a tortou s maslovým krémom v deň, keď som prvýkrát uvidela svojho manžela.

Zároveň to totižto bol aj deň našej svadby.

Nie je to práve záležitosť, o akej v detstve snívame. Na druhej strane ja predsa nepatrím medzi rojkov. Nad manželstvom som uvažovala iba raz, ešte v ponurých dňoch svojho detstva. Po niekoľkých príliš prísnych trestoch a chabom pokuse o moje zavraždenie sme so Serenou vymýšľali plány na veľkolepý útek, ktorý by zahŕňal využitie pyrotechniky na odvrátenie pozornosti, krádež auta nášho učiteľa matematiky a vztýčené prostredníky adresované našim pestúnom v spätnom zrkadle.

„Zastavíme sa v útulku a adoptujeme si chlpatého psa. Ja si kúpim ľadovú triešť, tebe zoženieme krv. A navždy zmizneme do ľudského teritória.“

„Pustia ma tam, keď nie som človek?“ spýtala som sa, hoci to rozhodne nebola jediná diera v našom pláne. Obe sme mali jedenásť.

Ani jedna nevedela šoférovať. Medzidruhový mier v juhozápadnom regióne doslova závisel od toho, že sa nikam nepohnem.

„Zaručím sa za teba.“

„Postačí to?“

„Vezmem si ťa za ženu! Uveria, že si človek – moja ľudská manželka.“

Čo sa týka žiadostí o ruku, táto bola na celkom slušnej úrovni. Tak som vážne prikývla a prehovorila: „Súhlasím.“

Lenže to bolo pred štrnástimi rokmi a Serena si ma nikdy nevzala za ženu. Vlastne je už dlho preč. Osamotene postávam pri obrovskej kope drahých darčiekov pre svadobných hostí, ktorými im hádam zalepíme oči a oni prehliadnu absenciu akejkoľvek lásky, genetickej kompatibility či dokonca fakt, že som sa so svojím ženíchom doteraz nestretla.

Niežeby som sa o to nepokúšala. Navrhla som našej strane, aby navrhla jeho strane, že by sme si mohli zísť na obed týždeň pred obradom. Na kávu deň pred obradom. Dať si spolu pohár vody v deň obradu – čokoľvek, len aby sme sa vyhli prvotnému: „Ako sa darí?“ pred oddávajúcim. Moju žiadosť posunuli vampírskej rade a odpoveď som dostala v podobe telefonátu od jedného z asistentov ktoréhosi člena. Rozprával sa so mnou veľmi zdvorilým tónom, ktorým zároveň okato naznačil, že mi asi preskočilo. „Je to vlkolak. Veľmi mocný a nebezpečný vlkolak. Zabezpečiť ochranu na takéto stretnutie by už len z logistického hľadiska bolo...“

„Ja sa mám za tohto nebezpečného vlkolaka vydať,“ podotkla som pokojne, čím sa odhalilo zraniteľné hrdlo problému.

„Je to alfa, slečna Larková. Má veľa práce, nemá čas na stretnutia.“

„Veľa práce s čím?“

„So svojou svorkou, slečna Larková.“

Predstavila som si ho v jeho domácej telocvični, ako neúnavne maká na svojich brušných svaloch, a pokrčila som plecami.

Odvtedy prešlo desať dní a ja som sa so svojím ženíchom stále nestretla. Namiesto toho sa zo mňa stal projekt, ktorý si vyžadoval intenzívnu snahu členov medziodborovej skupiny poverených dosiahnuť, aby som vyzerala ako adekvátna nevesta. Manikérka mi z nechťov spraví ružovkasté ovály. Kozmetička mi s pôžitkom plieska po bledých lícach. Kaderníčka mi ako šibnutím čarovného prútika ukryje zašpicatené uši pod pavučinu tmavoplavých vlasov zapletených do vrkočov a vizážista mi na tvár namaľuje akúsi úplne cudziu – tvár niekoho zaujímavého, sofistikovaného a s výraznými lícnyimi kosťami.

„To je hotové umenie,“ poviem mu a obdivne si kontúry prezerať v zrkadle. „Mal by si dostať Guggenheimovo štipendium.“

„Viem. A ešte som neskončil,“ pokarhá ma, potom namočí palec do pohára s tmavozelenou farbou a prejde mi ním po vnútornej strane zápästí. Následne po spodnej časti hrdla na oboch stranách. Na záver po zátylku.

„Čo je to?“

„Iba trocha farby.“

„Načo?“

Odfrkne si. „Dal som si tú námahu a preskúmal vlkolačie zvyky. Tvoj manžel to ocení.“ Odfičí preč a nechá ma samu s piatimi podivnými značkami a novoobjavenou stavbou kostí. Napchám sa do svojho svadobného overalu – stylistka ma prosila, aby som to nevolala dupačky – a potom ma príde vyzdvihnúť moje dvojča.

„Vyzeráš ohromne,“ podotkne Owen nedôverčivo a hľadá na mňa prižmúrenými očami ako na falošnú desaťdolarovú bankovku.

„Bola to tímová práca.“

Naznačí mi, nech ho nasledujem. „Dúfam, že ťa v rámci nej aj preventívne zaočkovali proti besnote.“

Obrad má byť symbolom mieru. Presne preto môj otec v dojímavom prejave dôvery požadoval, aby pri ňom bola prítomná čisto

vampírska ozbrojená ochranka. Vlkolaci to zamietli a nasledovali týždne rozhovorov a vyjednávaní, potom sa takmer zrušili celé zásnuby a nakoniec sa dospelo k jedinému riešeniu, z ktorého boli všetci rovnako nešťastní: pozvať na obrad hromadu ľudí.

Atmosféra môže byť dusná a potom ešte existuje to, čo sa vznáša v tejto miestnosti. Jedna hala, tri druhy, päťstoročný konflikt a nulová dobrá viera. Mňa s Owenom sprevádzajú chlapi v tmavých oblekoch a zdá sa, že sa v nich bije chuť chrániť a zabiť nás, len aby to celé ukončili. Hoci sme vnútri, na očiach majú slnečné okuliare a do rukávov si mrmlú až zábavne hrozné kódované správy. *Netopier letí do obradnej siene. Opakujem, máme Netopiera.*

So ženíchom sa tiež nenamáhali, ten je Vlk.

„Čo myslíš, kedy sa tá tvoj budúci manžel pokúsi zabiť?“ spýta sa Owen konverzačne a díva sa priamo pred seba. „Zajtra? Budúci týždeň?“

„Ťažko povedať.“

„Určite do mesiaca.“

„Určite.“

„Nedá sa nezamýšľať, či tvoju mŕtvolu zakopú alebo, vieš, rovnako zožerú.“

„Hej, nevyhnutne sa nad tým treba zamýšľať.“

„No ak by si si chcela požiť o niečo dlhšie, skús im hodiť palicu, keď sa do teba pustia. Počul som, že aportovanie zbožňujú ...“

Prudko zastanem, čím spôsobím mierny rozruch medzi agentmi. „Owen,“ zvrtnem sa k bratovi.

„Áno, Misery?“ pohľadom sa stretne s mojím. Zrazu mu spadne jeho záhaľčivá maska trúsiaca žarty a urážky, už tu nestojí otcov povrchný dedič, ale môj brat, ktorý mi vklzol do postele vždy, keď som mala nočné mory, a prisahal, že ma bude ochraňovať pred krutosťou ľudí a krvilačnosťou vlkolakov.

Odvtedy prešli celé desaťročia.

„Dobre vieš, ako to dopadlo, keď vampíri a vlkolaci naposledy skúsali čosi podobné,“ prehovorí naším jazykom.

Samozrejme, že viem. O Astre sa píše vo všetkých učebniciach, hoci každá o nej hovorí až zarážajúco odlišne. Tento názov označuje deň, keď tiekla naša purpurová krv aj zelená krv vlkolakov, obe jasné a nádherné ako rozkvitnutá kvetina, po ktorej tento masaker pomenovali. „Dopekla, kto by po niečom takom dobrovoľne uzatváral politické manželstvo?“

„Očividne ja.“

„Budeš úplne sama. Medzi vlkami.“

„Áno, tak to pri výmene rukojemníkov funguje,“ okolo nás si agenti chvatne kontrolujú hodinky. „Musíme ísť...“

„Úplne sama budeš ľahká korisť,“ Owen zaškrípe zubami. Vôbec sa neponáša na svoje zvyčajné ľahkovážne ja. Zamračím sa.

„Kde sa vzala tá prehnaná starostlivosť?“

„Prečo to robíš?“

„Pretože spojenectvo s vlkolakmi je nevyhnutné na prežitie...“

„To sú otcove slová. Súhlasila si s tým aj z nejakého iného dôvodu.“

Áno, ale ten mu nepriznám. „Možno podceňuješ, aký vie byť otec presvedčivý.“

Hlas stíši do šepotu. „Nerob to, veď je to rozsudok smrti. Povedz, že si si to rozmyslela – daj mi šesť týždňov.“

„Čo sa zmení za šesť týždňov?“

Zaváha. „Tak mesiac a ja...“

„Deje sa niečo?“ obaja nadskočíme pri otcovom britkom tóne. Na stotinu sekundy sú z nás opäť deti, ktoré hreší aj za to, že existujú. Tak ako vždy, Owen sa spamätá prvý.

„Vôbec nič.“ Na perách mu opäť pohráva ten bezduchý úsmev. „Iba som Misery dával pár rád.“

Otec prejde pomedzi ochrankárov a s ľahkosťou si moju ruku zakvačí do lakťa, akoby neprešlo už celé desaťročie od nášho

posledného dotyku. Donútim sa neodtiahnuť sa. „Si pripravená, Misery?“

Nakloním hlavu a pozorne si prezriem jeho prísny výraz. Hlavne zo zvedavosti sa nakoniec spýtam: „Záleží na tom?“

Očividne nie, pretože na moju otázku nijako nereaguje. Owen bezvýrazne sleduje naše vzdalujúce sa chrbty a ešte za nami zakričí: „*Dúfam, že si si zbalila aj valček na chľpy, vraj plžnu!*“

Jeden z agentov zastane pred dvojíťmi dverami vedúcimi na nádvorie. „Radný Lark, slečna Larková, minútka strpenia. Ešte na vás nie sú pripravení.“ Čakáme bok po boku neprijemnú, predlžujúcu sa chvíľu, potom sa ku mne otec otočí. Stylistka mi nanútila topánky na opätku, takže som takmer rovnako vysoká ako on, naše oči sa ľahko stretnú v rovnakej línii.

„*Mala by si sa usmievať,*“ prikáže mi v našom jazyku. „*Podľa ľudí je svadba najkrajším dňom v živote nevesty.*“

Šklbne mi perami. Na celom tomto je čosi priam absurdne zábavné. „A aký je najkrajší deň pre otca nevesty?“

Povzdychne si. „*Vždy si bola zbytočne vzdorovitá.*“

Som jednoducho sklamanie na celej čiare.

„*Už sa nedá cúvnuť, Misery,*“ dodá celkom láskavo. „*Po obrade bude z teba jeho manželka.*“

„Viem to.“ Nepotrebujem útechu ani povzbudzovanie. K tomu-
to zväzku som sa zaviazala a za celý ten čas mojím odhodlaním nič
neotriaslo. Nemám sklony k panikáreniu, nie som ustráchaná ani
nemením rozhodnutia na poslednú chvíľu. „*Nie je to prvýkrát, pa-
mätáš?*“ Chvíľku si ma premeriava, potom sa dvere otvoria a odha-
lia cestu k zvyšku môjho života.

Dnes je dokonalá noc na obrad vonku: svetelné reťaze, jem-
ný vánok, blikotavé hviezdy. Zhlboka sa nadýchnem, zadržím
dych a započúvam sa do Mendelssohnovho svadobného pocho-
du v podaní sláčikového kvarteta. Veľmi energická svadobná plá-

novačka mi telefón zahlcovala hromadou linkov, na ktoré som nikdy neklikla, a taktiež ma oboznámila s tým, že hráčka na violu je členkou Ľudskej filharmónie. *Jedna z najlepších troch na svete*, písala a za tým nasledovalo viac výkričníkov, než som ja použila v celej svojej písomnej komunikácii asi od narodenia. Musím uznať, že to naozaj znie pekne. Hostia sa rozhliadajú okolo seba v zmätku a neistote, až kým im prepracovaný zamestnanec nenaznačí, že sa majú postaviť.

Nie je to ich chyba. Asi pred storočím sa zo svadobných obradov stala výhradne ľudská záležitosť. Pre vampírsku spoločnosť je monogamia prežitkom a vlkolaci ... netuším, čo robia vlkolaci, keďže som v živote žiadneho nestretla.

Ak by som totiž nejakého stretla, teraz by som tu nestála.

„No pod.“ Otec ma chyť za lakeť a vykročíme k oltáru.

Na strane nevesty vidím nejaké známe tváre, no spoznávam ich iba matne. More štíhlych postáv, nežmurkajúcich svetlofialových očí, zašpicatených uší. Pery zakrývajúce tesáky, takmer lútostivé, no zväčša znechutené výrazy. Všimnem si niekoľko členov blízkeho kruhu môjho otca; radných, ktorých som nestretla od detstva; mocné rodiny a ich potomkov, ktorí sa spravidla podlizovali Owenovi a ku mne sa v detstve správali ako takí hajzlíkovia. Nikoho z nich nemôžem ani s prižmúrenými očami považovať za priateľa, no na obranu toho kohosi, kto mi dal dokopy zoznam hostí, naplniť stoličky na mojej strane nebola ľahká úloha už len pre môj nedostatok zmysluplných vzťahov.

No a potom je tu ženíchova strana, z ktorej vyžaruje akýsi neznámy druh tepla. Táto strana by ma najradšej videla mŕtvu.

Žilami im krv preteká rýchlejšie, hlasnejšie, páchne neznámo, akosi po medi. Sú od vampírov vyšší, silnejší, rýchlejší a zdá sa, že nikoho z nich obzvlášť nenadchlo, že si ich alfa berie niekoho z nášho druhu. Prezerajú si ma vzdorovitými, nahnevanými pohľadmi

a pery sa im už-už zvlínia v zavrčaní. Ich odpor je taký hmatateľný, že sa mi takmer lepí na podnebie.

Nekladiem im to za vinu. Nikoho neviním z toho, že tu nechce byť. Ani za ich šepoty, zádrapčivé poznámky či za to, že polovica hostí sa nikdy nenaučila, že zvuk sa nesie ďalej ako smrad.

„... desať rokov žila ako zábezpeka u ľudí a teraz toto?“

„Určite si užíva všetku tú pozornosť...“

„... pijavica jedna, s ušami ako dýky...“

„Dávam jej maximálne dva týždne.“

„Skôr dve hodiny, ak sa tie zvery...“

„... buď to raz a navždy pomôže stabilizovať celý región, alebo znovu vypukne vojna na všetkých frontoch...“

„... podľa teba si to dneska fakt rozdajú?“

Nemám priateľov na ľavej strane a iba otvorených nepriateľov na pravej. Zhlboka sa nadýchnam a zadívam sa priamo pred seba.

Na svojho nastávajúceho.

Stojí na konci uličky, chrbtom ku mne, načúva, čo mu ktosi šepká do ucha – možno jeho svedok. Nevidím mu dobre do tváre, ale viem, čo mám očakávať podľa fotky, ktorú mi dali pred celými týždňami: pekný, šarmantný, prehnane vážny. Má nakrátko ostrihané tmavohnedé vlasy, na sebe čierny oblek, ktorý mu na širokých pleciach padne ako uliaty. Ako jediný muž v miestnosti nemá kravatu a napriek tomu vyzerá elegantne.

Možno máme rovnakého stylistu. To je zrejme relatívne dobrý odrazový mostík do manželstva.

„Dávaj si pri ňom pozor,“ šepne otec a sotva pri tom pohne perami. *„Je veľmi nebezpečný. Nedráždi ho.“*

Presne to chce každé dievča počuť, keď ho od oltára delí pár krokov, najmä keď už aj z upätej línie ženíchových pliec vyžaruje podráždenie. Netrpezlivosť. Hnev. Ani sa neobťažuje pozrieť mojim smerom, akoby na mne nezáležalo, akoby mal na práci iné, lepšie

veci. Zaujímaloby ma, čo mu jeho svedok šepká do ucha. Možno rovnaké varovania, ako som od každého dostávala ja.

Misery Larková? Tej sa nemusíš báť. Nie je obzvlášť nebezpečná, pokojne ju nahnevaj. Čo asi tak urobí? Hodí do teba valček na chĺpy?

Zachehcem sa a to sa ukáže ako chyba. Pretože môj nastávajúci to začuje a konečne sa ku mne zvrtnie.

Srdce mi sklízne do žalúdka.

Zapotácam sa.

Šepot hostí utíchne.

Na fotke, ktorú som dostala, vyzerali jeho oči celkom obyčajne, jednoducho modré. No keď sa nám teraz pohľady stretnú, uvedomím si dve veci. Prvou je, že som sa mýlila a v skutočnosti ich má zvláštne bledozelené, až to hraničí s bielou. Druhou je, že otec má pravdu: tento muž je veľmi, *veľmi* nebezpečný.

Očami mi prebehne po tvári a mne je okamžite jasné, že on žiadne fotky nedostal. Alebo ho možno jeho nevesta vôbec nezaújmala, a tak si ich ani nepozrel? V každom prípade je so mnou teraz nespokojný, to je očividné. Jeho smola, na tom, že sú zo mňa iní sklamaní, si bežne ostrím zuby a rozhodne sa preto teraz nezbláznim. Ak sa mu nepáči, čo vidí, nech sa s tým vyrovná, ako chce.

Postavím sa tomu čelom. Delí nás iba malá vzdialenosť, ktorú postupne skracujem, pričom ho prevrtavam pohľadom. Práve preto si nasledujúce sekundy zreteľne uvedomujem.

Zreničky sa mu rozšíria.

Obočie sa zvráští.

Nozdry sa zachvejú.

Díva sa na mňa, akoby zo mňa liezli červy, a pomaly sa zhlboka nadýchne. Za tým nasleduje krátky, ostrý nádych vo chvíli, keď ma otec zanechá pred oltárom. Na okamih jeho výraz pôsobí nerozlúštiteľne zarazene, a hoci pre mňa nie je žiadnym tajomstvom,

že vlkolaci nemajú radi vampírov, v tomto sa skrýva ešte čosi viac. Takmer z neho cítim to čisté, nelútostné, osobné pohrdanie.

Nuž, to sú tvoje sračky, kamoško, pomyslím si, zdvihnem bradu a kráčam vpred, až kým nestojíme oproti sebe. Rozhodne príliš blízko.

Prvé stretnutie dvoch neznámych. Teraz sa zoberú.

Hudba utíchne. Hostia sa posadia. Srdce mi bije v pomalom rytme, ešte pomalšom než zvyčajne, a dôvodom je môj ženích, ktorý sa nado mnou týči. Nakloní sa a prehliada si ma ako abstraktnú maľbu. Neujde mi, ako sa mu hrud' prudko dvíha, priam lačne, akoby ma ... chcel vdýchnuť. Potom sa vystrie, oblizne si pery a zíza.

Zíza a zíza a zíza.

Chvíľka ticha sa naťahuje. Oddávajúci si odkašle. Nádvorím sa začne niesť zarazený šepot, ktorý pomaly prerastá do ošemetného a známeho sporu. Všimnem si, že jeho svedok vysunul pazúry. Vania, veliteľka otcových stráží, za mnou vyciera tesáky. Ľudia, samozrejme, siahajú po zbraniach.

A pomedzi to všetko na mňa môj budúci manžel stále iba zíza.

Podídem teda k nemu a zamumlem: „Je mi jedno, že sa ti to celé nepáči, ale ak nechceš, aby sa zopakovala Astra ...“

Rýchlosťou blesku ma schmatne za plece. Dokonca aj cez látku rukáva je jeho horúčosť šokom pre môj systém. Zreničky sa mu stiahnu do čohosi iného, zverskejšieho. Inštinktívne sa pokúsim vykrútiť z jeho zovretia a ... to je chyba.

Opäťok sa mi zachytí o dlažobnú kocku a ja stratím rovnováhu. Ženích ma oblapí okolo pása, čím zabráni môjmu pádu, a vďaka kombinácii gravitácie a jeho číreho odhodlania skončím zaseknutá medzi ním a oltárom. Hrude sa nám dotýkajú, obklopuje ma zo všetkých strán, tisne sa na mňa a skúma ma tak uhrančivo, akoby zabudol, kde sa práve nachádza. Akoby som bola čosi na jedenie.

Akoby som bola *korisť*.

„Toto je nanajvýš – och, *nebesá*,“ zahabká oddávajúci, keď ženích zavrčí jeho smerom. Za sebou začujem zmes nášho jazyka a angličtiny – panika, výkriky, chaos, môj otec a ženíchov svedok vrčia, ľudia vykrikujú vyhrážky, niekto usedavo plače. Takto dospejeme k ďalšej Astre, pomyslí si. Fakt by som mala niečo urobiť a aj to nejako zastavím, lenže ...

Do nosa mi vklzne ženíchova vôňa.

Všetko ostatné ustúpi do úzadia.

Dobrá krv, nezmyselne zasyčí môj zadný mozog. Jeho krv je určite úžasne výživná.

Niekoľkokrát sa sprudka nadýchne, plní si mnou pľúca, vtahuje ma do seba. Rukou mi prejde z pleca do jamky na hrdle, pritlačí na jednu zo značiek. Odkiaľsi zo spodnej časti hrude sa mu vyderie hrdelný pazvuk a mne nohy takmer vypovedajú službu. Potom otvorí ústa a ja viem, že teraz ma roztrhá na franforce, pohryzie, zožerie na jeden šup ...

„Ty,“ prehovorí hlbokým hlasom, takým hlbokým, že ho takmer nepočujem. „Doriti, ako to, že takto voniaš?“

O necelú minútu mi na prst nastokne obrúčku a sľúbime si lásku až za hrob.

KAPITOLA 1

Posledné tri dni búrky neutíchali. Konečne sa vrátil zo stretnutia s vodcom klanu Big Bend. Dvaja z jeho verných sú už uňho doma, očakávajú ho s ostrážitými výrazmi.

„Tá vampírka – rozmyslela si to.“

Zavrčí a utrie si tvár. Múdre od nej, pomyslí si.

„Ale naši za ňu náhradu,“ dodá Cal a po stole k nemu posunie papierový fascikel. „Všetko je tu. Chcú vedieť, či ju schvaľuješ.“

„Budeme pokračovať podľa plánu,“ Cal si odfrkne a zasmieja sa. Flor sa zamračí.

„Nechceš sa pozrieť na...“

„Nie. Nič sa nemení.“

Aj tak sú všetky rovnaké.

Šesť týždňov pred obradom

VO ŠTVRTOK PODVEČER PRÍDE DO ZAČÍNAJÚCEJ FIRMY, kde pracujem. Slnko už zapadlo a všetci v kancelárii uvažujú iba nad ťažkým ublížením na zdraví.

A ja som predmetom týchto myšlienok.

Pochybujem, že si zaslúžim až takúto úroveň nenávisti, ale zároveň tomu rozumiem. Práve preto nerobím žiadne haló, keď sa vrátim z krátkeho stretnutia s manažérom a všimnem si stav svojej

zošívачky. Úprimne povedané, je mi to jedno. Deväťdesiat percent času pracujem z domu a málokedy si potrebujem niečo vytlačiť. Koho zaujíma, ak mi niekto zošívачku potrel vtáčim hovnom?

„Nebor si to osobne, Missy,“ Pierce sa nakloní ponad stenu mojej kóje. Nevenuje mi úsmev ustarosteného priateľa, ale podlízavý úsmev predavača ojazdených áut, dokonca aj krv mu páchne po oleji.

„Dobre,“ prijatie okolia vie byť mocnou drogou. Našťastie som nikdy nemala príležitosť vypestovať si túto závislosť. Ak som v niečom dobrá, tak v hľadaní logiky v pohrdaní svojich vrstovníkov. Cvičila som to tak, ako cvičia tie zázračné talentované deti hrajúce na klavíri: neúnavne a už od raného detstva.

„Nenechaj si nimi piť krv.“

„Nenechám.“ Doslova, pretože to by som najradšej robila ja.

„A nepočúvaj Walkera. Nepovedal to, čo sa ti zdalo.“ Som si celkom istá, že na mňa cez celú konferenčnú miestnosť zakričal „hnusná suka“, nie „pekná lúka“, ale ktovie?

„Patrí to k tomu. Tiež by ťa našťvalo, keby niekto vykonal penetračný test firewallu, na ktorom si pracovala týždne, a prelomil ho za koľko? Za hodinu?“

Skôr za dvadsať minút, pretože len čo som si uvedomila, ako rýchlo dokážem napadnúť celý systém, dala som si pauzu. Zvyšok času som na nete zháňala nový kôš na bielizeň, keďže Serenin debilný kocúr spáva v mojom starom vždy práve vtedy, keď si potrebujem oprat'. Poslala som jej fotku účtenky aj s vetou: Ty a tvoj kocúr mi visíte šesťnásť dolárov. Potom som sedela a čakala na odpoveď tak ako vždy.

Žiadna neprišla. Nič iné som ani nepredpokladala.

„Prenesú sa cez to,“ otravuje stále Pierce. „Navyše si nikdy nenosievaš obed, takže sa aspoň nemusíš báť, že by ti doň niekto napľul.“ Rozosmeje sa. Ja sa otočím k monitoru a fakt dúfam, že mi

už dá pokoj. Ach, ako sa len mýlim. „Pravdupovediac, tak trochu si za to môžeš sama. Ak by si bola o niečo priateľskejšia ... Ja osobne chápem, že si samotárka, veľmi mysteriózna a tichá, ale niektorí ťa berú ako odmeranú, podľa nich sa vyvyšuješ. Mohla by si sa trochu posnažiť...“

„Misery.“

Keď začujem svoje meno – skutočné meno –, na jedinú mimoriadne blbú sekundu sa mi ulaví, že to značí koniec tohto rozhovoru. Potom natiahnem krk a všimnem si ženskú postavu na druhej strane oddelujúcej steny kóje. Jej tvár mi je matne známa, rovnako ako jej čierne vlasy, no dokážem ju zaradiť, až keď sa zameriam na tlkot srdca. Pomalý, taký pomalý, ako býva iba u vampírov...

Nuž.

Doriti.

„Vania?“

„Nie je ľahké nájsť ťa,“ oznámi mi tichým melodickým hlasom. Na chvíľku mi napadne, že si tresnem hlavu o klávesnicu. Namiesto toho jej vzápätí pokojne odpoviem:

„Zámerne.“

„Pochopila som.“

Masírujem si spánky. To je teda deň. Totálne vydrbaný deň.

„A predsa si tu.“

„A predsa som tu.“

„Zdravím,“ Pierceov úsmev je ešte o niečo slizkejší, keď sa zašklábí na Vaniu. Pohľadom si ju premeria od vysokých podpätkov cez rovné línie jej tmavého nohavicového kostýmu až po plné poprsie, na ktorom sa zastaví, a hoci neviem čítať myšlienky, priam počujem, ako si o nej pomyslí, že je mlfka. „Ste Missina priateľka?“

„Áno, dá sa to tak povedať. Už odkedy bola dieťa.“

„Panebože. Vravte a prehánajte, aká bola ako dieťa.“ Vanii mykne kútikom úst.

„Bola ... zvláštna a problémová. Hoci veľakrát užitočná.“

„Počkať, ste príbuzné?“

„Nie. Som pravou rukou jej otca, veliteľkou jeho stráží,“ vysloví a zadíva sa na mňa. „A ju práve povolali.“

Vystriem sa na stoličke. „Kam?“

„Do Hniezda.“

Také čosi nie je iba zriedkavé – je to priam neslýchané. Ak nerátame občasné telefonáty a ešte ojedinelejšie stretnutia s Owe-
nom, s vampírmí som už celé roky nekomunikovala. Pretože ma nikto nekontaktoval.

Mala by som Vaniu poslať do riti. Už nie som decko vyslané na vo-
pred odsúdenú výpravu: vrátiť sa k otcovi a očakávať, že sa spolu s os-
tatnými vampírmí nebudú správať ako banda debilov, je viac ako már-
ne a ja si to dobre uvedomujem. No očividne ma na to tento chabý
pokús o zblíženie núti zabudnúť, pretože zrazu sa jej pýtam: „Prečo?“

„Musíš prísť a zistiť si to sama.“ Vanii sa úsmev neodráža v očiach.
Ja tie svoje prižmúrim, akoby som jej odpoveď mala nájsť napísanú
na čele. Medzitým nám Pierce nezabudne pripomenúť svoju bied-
nu existenciu.

„No tak, dámy. Pravá ruka? Povolaná?“ zasmeje sa príliš nahlas
a prenikavo. Najradšej by som mu dala frčku do čela, nech ho to
dobré zabolí, no zároveň sa o toho hlupáka začínam trochu obávať.
„Bavia vás larpy či ...“ vtedy konečne zavrie zobák.

Pretože Vania sa k nemu náhle zvrtné a žiadny zvláštny odraz
slnka nedokáže zamaskovať purpurový odtieň jej očí. Ani jej dlhé
a dokonale biele tesáky, žiariace v kancelárskych svetlách.

„V-vy...“ Pierce niekoľko sekúnd preskakuje pohľadom z jed-
nej na druhú a niečo si nezrozumiteľne mrmle.

V tej chvíli sa Vania rozhodne zničiť mi život a cvakne po ňom
zubami.

Povzdychnem si a prstami si stisnem koreň nosa.

Pierce sa zvrtné na päte a prebehne popri mojej kóji, pričom zhupľuje fikus v kvetináči. „Vampír! Vampír... Je tam... vampíri na nás útočia, niekto zavolajte na Úrad...“

Vania vytiahne zalaminovanú kartičku s logom Úradu pre ľudsko-vampírske vzťahy, ktorá jej udeľuje diplomatickú imunitu v ľudskom teritóriu. Nikto ju však nepríde skontrolovať: v kancelárii sa rozhostí mierna panika, väčšina mojich kolegov už s krikom zbehla do polovice požiarneho schodiska. Ľudia po sebe šliapu v snahe dostať sa k najbližšiemu východu. Všimnem si aj Waltera, ktorý vyletí zo záchodov, pričom mu z kaki nohavíc visí kus toaletného papiera. Poklesnú mi plecia.

„Páčilo sa mi tu,“ poviem Vanii, zatiaľ čo zhrabnem fotku mňa a Sereny a rezignovane si začnem baliť veci do tašky. „Robota bola ľahká. Uverili mojej výhovorke o poruche cirkadiálneho rytmu a dovolili mi chodiť sem v noci.“

„Ospravedľňujem sa,“ vysloví a je očividné, že ju to ani trochu nemrzí. „Pod' so mnou.“

Mala by som ju poslať do riti a aj to urobím. Dovtedy sa však podvolím vlastnej zvedavosti a nasledujem ju. Cestou ešte zdvihnem ten úbohý fikus.

HNIEZDO JE STÁLE NAJVVYŠŠOU BUDOVOU NA SEVERE MESTA a zrejme aj najosobitejšou: v podzemí sa rozprestiera desiatky metrov dlhé krvavočervené podlažie a na ňom sa týči zrkadlový mrakodrap, ktorý oživa pri západe slnka a ukladá sa na spánok v skorých ranných hodinách.

Raz som sem priviedla Serenu, keď chcela vidieť srdce vampírskeho teritória, a dívala sa naň s otvorenými ústami, žasla nad elegantnými líniami a ultramoderným dizajnom. Očakávala mnohormenné svietniky, ťažké zamatové závesy na blokovanie vražedných

slnečných lúčov a zo stropov visiace mŕtvoly našich nepriateľov, ktorým sme zo žíl vysali aj poslednú kvapku krvi. Umelecké diela zobrazujúce netopiere ako poctu týmto našim predkom radu chiroptera. A rakvy, lebo prečo nie.

„*Je to pekné, iba som čakala, že to bude väčší... hardcore?*“ uvažovala a ani trochu ju nezastrašoval fakt, že je práve jediným človekom vo výťahu plnom vampírov. Aj po dlhých rokoch mi táto spomienka vyvoláva úsmev na tvári.

Prispôsobivé priestory, automatizované systémy, integrované nástroje – o tom je Hniezdo. Nie je len kráľovským klenotom nášho teritória, ale aj centrom komunity. Miestom pre obchody, úrady, na vybavovanie akýchkoľvek pochôdzok, kde vampír ľahko zoznenie všetko, čo by mohol potrebovať – od neurgentnej zdravotnej starostlivosti až po územné povolenie na päť litrov AB pozitív. A na najvyšších poschodiach stavitelia umiestnili súkromné priestory, ktoré si zakúpili tie najvplyvnejšie rodiny našej spoločnosti.

Zväčša moja rodina.

„Nasleduj ma,“ vyzve ma Vania, keď sa dvere so zasvišťaním otvoria, a ja ju poslušne, obklopená dvoma radnými strážcami v uniformách, ktorí tu rozhodne nie sú pre moju ochranu. Trochu ma uráža, že sa ku mne správajú ako k votrelcovi na mieste, kde som sa narodila, obzvlášť kým kráčame popri stene pokrytej portrétmi mojich predkov. Počas storočí sa ich štýl menil: prešli od malieb olejovými farbami cez akrylové až po fotografie – sivé, farebné a nakoniec digitálne. Ich výrazy však zostávali stále rovnaké: odosobnené, arogantné a, pravdupovediac, nešťastné. Moc veru zdraviu neprospieva.

Iba jediného Larka tu spoznávam aj z osobnej skúsenosti a ten má portrét najbližšie pri otcovej kancelárii. Starý otec bol starý a trochu dementný, už keď sme sa s Owenom narodili. V mojej najjasnejšej spomienke naňho som sa zobudila uprostred noci na to, že mi

stál v spálni, ukazoval na mňa roztrasenými rukami a kričal v našom jazyku, že je mojím osudom zomrieť strašnou smrťou či čosi také.

Úprimne povedané, nemýlil sa.

„Sem,“ oznámi Vania a jemne zaklope na dvere. „Pán radný ťa očakáva.“

Preštudujem si jej výraz. Vampíri nie sú nesmrteľní: starneme tak ako všetky ostatné druhy, ale ... doriti. Ona vyzerá rovnako mlado ako v deň, keď ma sprevádzala na ceremóniu výmeny zábezpek. Pred sedemnástimi rokmi.

„Potrebuješ niečo?“

„Nie,“ zvrtnem sa a vystriem ruku ku klučke. Zaváham. „Je chorý?“

Vaniu moja otázka pobaví. „Ak by to tak bolo, myslíš si, že by si zavolať *teba*?“ Myknem plecami. Nenapadá mi žiaden iný dôvod, prečo by ma chcel vidieť. „Načo? Na polutovanie? Alebo aby ste našli útechu v otcovsko-dcérskej náklonnosti? Strávila si priveľa času s ľuďmi.“

„Skôr niečo v zmysle, že by potreboval obličku.“

„Sme vampíri, Misery. Konáme pre dobro väčšiny, alebo nekonáme vôbec.“

Zmizne skôr, než stihnem pregúliť očami, či poslať ju do riti, ako som mala v pláne. Povzdychnem si, letmo pozriem na strážu s kamennými výrazmi, ktoré tu so mnou nechala, a vojdem do otvorej pracovne.

Ako prvé si všimnem dve steny plné okien. Taký bol otcov zámer. Každý jeden človek, s ktorým som sa kedy rozprávala, predpokladá, že vampíri nenávidia svetlo a užívajú si temnotu, no ani by nemohli byť viac vedľa. Slnko je pre nás síce zakázané, zakaždým toxické a vo veľkých dávkach aj smrteľné, no práve preto po ňom tak veľmi prahneme. Okná sú luxusom, pretože musia byť opracované extrémne drahými materiálmi, ktoré odfiltrujú čokoľvek škodlivé. Takéto obrovské okná sú tým najnadutejším symbolom statusu, ukážka moci dynastie a priam obscénneho bohatstva. No a za nimi ...

Rieka rozdeľujúca mesto na sever a juh – na *nás* a *nich*. Len niekoľko desiatok metrov oddeluje Hniezdo od územia vlkolakov, no riečny breh je posiaty vyhliadkovými vežami, kontrolnými a strážnymi stanovišťami, prísne monitorovanými dvadsaťštyri hodín denne sedem dní v týždni. Územia spája jediný most, no prístup k nemu je na oboch stranách sledovaný, a pokiaľ viem, naposledy po ňom prešlo nejaké vozidlo ešte dávno pred mojím narodením. Za ním nasleduje niekoľko vlkolačích bezpečnostných zón a smerom na juh sa celé kilometre tiahne tmavozelený dubový les.

Odjakživa som vlkolačie rozhodnutie nevystavať civilné sídla hneď vedľa tej najkrvavejšej hranice na juhozápade považovala za múdre. Ešte než ma poslali preč, s Owenom sme ako deti rozjímali, prečo si vampíri vystavali sídlo tak blízko našich najsmrteľnejších nepriateľov. Otec nás pri tom prichytil a promptne nám to vysvetlil: „Aby sme si pamätali. Aby sme si neustále pripomínali.“

No ja neviem. Aj o dvadsať rokov mi to stále pripadá dosť zvrátené.

„Misery,“ otec čosi dokončí na dotykovom displeji a vzápätí sa postaví spoza luxusného mahagónového stola. Neusmieva sa, no nie je odmeraný. „Rád ťa znovu vidím.“

„Aj ja mám z toho... nejaké pocity.“ Posledných pár rokov bolo k Henrymu Larkovi láskavých. Prezriem si jeho vysokú postavu, trojuholníkovú tvár, naširoko položené oči a znovu mi to pripomene, ako veľmi som sa naňho podala. Plavé vlasy mu už trocha prešediveli, no inak ich má stále úhladne začesané dozadu. Nikdy som ich nevidela inak, otec bol za každých okolností dokonale upravený. Dnes večer má síce rukávy bielej košeľe vyhrnuté, no aj to punctikársky. Ak ma mali oklamať a presvedčiť, že ide o neformálne stretnutie, zlyhali.

Práve preto postojím a opriem sa o dvere, keď ukáže na kožené kreslo pred stolom a povie: „Posaď sa.“

„Vania tvrdí, že neumieraš,“ rozhodnem sa zvoliť drzý prístup. Žiaľ, myslím si, že vyznievam iba zvedavo.

„Verím, že aj ty sa tešíš dobrému zdraviu.“ Jemne sa usmeje. „Ako si sa mala posledných sedem rokov?“

Za hlavou mu visia krásne starodávne hodiny. Pozorujem ich, kým prejde osem sekúnd, a potom odpoviem: „Proste vynikajúco.“

„Áno?“ prehliadne si ma od hlavy po päty. „Mala by si si ich zložiť, Misery. Ešte si ťa niekto pomýli s človekom.“

Naráža na moje hnedé šošovky. Aj som v aute uvažovala, že si ich vyberiem, no napokon sa mi s tým nechcelo obťažovať. Problémom je, že aj mnoho iných vecí na mne prezrádza, že žijem medzi ľuďmi, a väčšina z nich sa nedá tak ľahko odstrániť. Napríklad si každý týždeň opilujem tesáky, čo určite neujde jeho pozornosti. „Bola som v práci.“

„Ach áno. Vania spomínala, že máš prácu. Ako ťa poznám, tak niečo s počítačmi?“

„Dačo také.“

Prikývne. „A ako sa má tvoja malá priateľka? Verím, že už je zdravá a v bezpečí.“ Zamrznem.

„Odkiaľ vieš, že ...“

„Och, Misery. Hádam si si nemyslela, že tvoje rozhovory s Owe-
nom nemonitorujeme, však nie?“

Za chrptom zovriem ruky do pästí a seriózne zvažujem, že za sebou zatresnem dvere a vrátim sa domov. Musí však byť nejaký dôvod, prečo si ma zavolať, a potrebujem ho vedieť. Preto vytiahnem mobil z vrecka, usadím sa oproti otcovi a položím ho na stôl displejom nahor.

Ťuknem na časovač a nastavím ho na presne desať minút. Mobil otočím k nemu a opriem sa v kresle. „Prečo som tu?“

„Už desať rokov som nevidel svoju jediná dcéru.“ Zovrie pery. „To nie je dostatočný dôvod?“

„Zostáva ti deväť minút a štyridsaťtri sekúnd.“

„Misery, dieťa,“ prehovorí v našom jazyku. „Prečo sa na mňa hneváš?“ Nadvihnem obočie. „Nemala by si pociťovať hnev, ale hrdosť. Správna voľba je vždy tá, ktorá zaistí šťastie pre čo najväčší počet vampírov. Vďaka tebe bolo možné vykonať takúto voľbu.“

Pokojne naňho hľadím. Som si istá, že všetkým tým sračkám skutočne verí. Je presvedčený, že on je ten dobrý. „Deväť minút a dvadsaťdva sekúnd.“

Na moment pôsobí úprimne užialene. Potom pokračuje. „Chystáme svadbu.“

Prekvapene trhnem hlavou. „Svadbu? Tak ... tak ako ľudia?“

„Svadobný obrad, tak ako to kedysi robievali aj vampíri.“

„Pre koho? Pre teba? Ideš sa ...“ ani sa neobťažujem dokončiť vetu – už len tá myšlienka je absurdná. Svadby nie sú jedinou vecou, čo vyšla z módy už pred celými storočiami, rovnako dopadol aj celý koncept dlhodobých vzťahov. Ukázalo sa, že ak je váš druh celkom nanič v produkcii detí, prednosť majú sexuálne radovánky a hľadanie kompatibilného partnera na rozmnožovanie sa, nie romantika. Pochybujem, že vampíri boli vôbec niekedy obzvlášť romantickí. „Pre koho?“

Otec si povzdychne. „To sa ešte rozhodne.“

Ani trocha sa mi to nepáči, ale zatiaľ si nie som istá prečo.

V uchu pocítim mravčenie, šepot, ktorý mi vraví, že mám odísť. Rýchlo vypaďnúť, no keď už sa chystám postaviť, otec prehovorí: „Keďže si sa rozhodla žiť medzi ľuďmi, určite sleduješ aj ich správy.“

„Niektoré.“ Zaklamem. Mohli by sme byť vo vojne s Euráziou či začínať s úspešným klonovaním jednorozčcov a ja by som o tom nemala ani poňatia. Mala som toho veľa. Hľadala som. Všetko prečesávala. „Prečo?“

„Ľudia mali nedávno voľby.“

Netušila som o tom, ale prikývнем. „Ktovie, aké to je.“ Mať inú štruktúru vedenia, ako je nedosiahnuteľná rada, do ktorej sa dostanú iba členovia vybraných rodín a pozície si odovzdávajú z generácie na generáciu ako súpravu naštiepeného čínskeho porcelánu.

„Nie ideálne. Tentoraz si nezvolili Arthura Davenporta.“

„Guvernéra Davenporta?“ Mesto je rozdelené medzi miestnu svorku vlkolakov a vampírov, no zvyšok juhozápadného regiónu patrí takmer výhradne ľuďom. Posledných pár desaťročí si ako reprezentanta volili Arthura Davenporta – aspoň pokiaľ si pamätám, vždy to bolo takmer isté. Je to blbec. „Koho majú teraz?“

„Ženu. Maddie Garciová je zvolenou guvernérkou a jej funkčné obdobie sa začína o pár mesiacov.“

„A tvoj názor na ňu?“ Určite si už nejaký vytvoril. Otcova spolupráca s guvernérom Davenportom je hnacou silou priateľských vzťahov medzi našimi druhmi.

Teda, *priateľských* je možno prisilné slovo. Priemerný človek si stále myslí, že si ideme nohy dolámať, aby sme im dobytok vysali do sucha a zhypnotizovali ich blízkych, a priemerný vampír si zas myslí, že ľudia sú prešibaní, ale neschopní a že majú talent hlavne na množenie sa a zaplavovanie sveta novými ľuďmi. Niežeby naše druhy spolu trávili čas, ak neberieme do úvahy veľmi občasné a povrchné diplomatické udalosti. No aspoň sa už istý čas otvorene chladnokrvne nezabíjame a sme spojenci proti vlkolakom. Takto je každý víťaz, no nie?

„Nemám na ňu názor,“ odvetí bezvýrazne. „A ani si ho v dohľadnej dobe nebudem môcť vytvoriť, keďže slečna Garciová odmietla všetky moje ponuky na stretnutie.“

„Aha.“ Slečna Garciová je teda múdrejšia ako ja.

„Napriek tomu mám stále za úlohu zaistiť bezpečie svojho druhu. Len čo guvernér Davenport odíde zo svojho postu, k neustálej hrozbe od južnej hranice s vlkolakmi sa môže pridať aj hrozba zo severu. Od ľudí.“

„Pochybujem, že chce robiť problémy, otec.“ Zlupnem si lak z nechta. „Pravdepodobne chce udržať momentálne spojenectvo a zbaviť sa všetkých tých obradných somarín...“

„Jej tím nás informoval, že hneď ako nastúpi do úradu, zruší program zábezpeky.“

Zamrznem. Pomaly naňho vzhliadnem. „Čože?“

„Formálne nás požiadali o vrátenie ľudskej zábezpeky. Oni nám pošlú späť dievča, ktoré práve slúži ako vampírska zábezpeka...“

„Chlapca,“ opravím ho automaticky. Mám pocit, že mi trpnu končeky prstov. „Súčasná vampírska zábezpeka je chlapec.“ Raz som sa s ním stretla. Mal tmavé vlasy, na tvári permanentne zamračený výraz a povedal: „Nie, vďaka,“ keď som sa ho spýtala, či nechce pomôcť odnieť kopu kníh. Teraz je však už možno taký vysoký ako ja.

„Nech je to ktokoľvek, výmena sa uskutoční budúci týždeň. Ľudia sa rozhodli, že nepočkajú, kým sa Maddie Garciová chopí svojej funkcie.“

„Nechápem...“ preglgnem, aby som sa nejako pozbierala. „Bude to tak najlepšie. Je to sprostý zvyk.“

„Pomáhal zaistiť mier medzi vampírmí a ľuďmi viac ako sto rokov.“

„Mne pripadá trochu krutý,“ kontrujem mu pokojne. „Žiadať od osemročného dieťaťa, aby samo žilo na nepriateľskom území a hralo sa na zajatca.“

„Zajatec je hrubé a zjednodušujúce slovo.“

„Desať rokov u seba držíš ľudské dieťa ako zastrašujúci prostriedok v rámci vzájomnej dohody, že ak ľudia porušia podmienky spojenectva, vampíri dieťa okamžite zabijú. To je tiež hrubé a zjednodušené.“

Otec prižmúri oči. „Je to obojstranné,“ hlas mu sprísnie. „Ľudia dostanú na výmenu vampírske dieťa z toho istého dôvodu...“

„Viem, otec.“ Nakloním sa. „Bola som predsa predchádzajúca zábezpeka, ak si náhodou zabudol.“

Neprekvapilo by ma to. Ale nie. Možno si nespomína, ako som mu zvierala ruku, zatiaľ čo nás obrnený sedan viezol na sever, alebo ako som sa snažila ukryť za Vaniino stehno, keď som prvýkrát uvidela tie zvláštne sfarbené ľudské oči. On možno netuší, aké bolo vyrastať s vedomím, že ak prímerie medzi nami a ľuďmi pominie, tí istí pestúni, ktorí ma naučili jazdiť na bicykli, mi vojdú do izby a prebodnú mi srdce nožom. On sa v spomienkach nevracia k tomu, že vlastnú dcéru vyslal ako jedenástu zábezpeku na desať rokov väzenia k ľuďom, ktorí nenávidia jej druh.

Ale pamätá si. Pretože prvé pravidlo zábezpeky, samozrejme, znie, že musí byť úzko prepojená s tými pri moci. S tými, ktorí vykonávajú rozhodnutia týkajúce sa mieru a vojny. A ak Maddie Garciová odmieta vystaviť člena svojej rodiny čomusi podobnému v mene verejnej bezpečnosti, tak ju preto ešte viac rešpektujem. Po dovŕšení osemnástich rokov po mne túto úlohu prevzal vnuk radnej Ewingovej. Počas môjho obdobia bol mojím ľudským náprotivkom vnuk guvernéra Davenporta. Často som uvažovala, či sa cíti rovnako ako ja – niekedy nahnevane, inokedy rezignovane. Najčastejšie ľahko nahraditeľne. Veľmi rada by som vedela, či po rokoch vychádza so svojou rodinou lepšie ako ja s tou mojou.

„Spomínaš si na Alexandru Bodenovú?“ otec znovu skĺzne do konverzačného tónu. „Narodili ste sa v rovnakom roku.“

Opriem sa v kresle, nijako ma neprekvapí náhla zmena témy. „Červenovláška?“

Prikývne. „Pred viac ako týždňom jej mladší brat Abel oslávil pätnáste narodeniny. V ten večer sa šiel s tromi priateľmi von zabaviť a zašli až k rieke. Posmelení mladíckou nerozvážnosťou sa navzájom vyzvali preplávať riekou, dotknúť sa brehu vlčieho teritória a potom preplávať späť. Môžeme to nazvať skúškou odvahy.“

Absolútne ma netrápi osud rozmazaného brata Alexandry Bodenovej, no napriek tomu sa cítim, akoby ma obľial studenou

vodou. Všetky vampírske deti veľmi skoro učíme o nebezpečenstvách južnej hranice. Ešte prv než sa naučíme rozprávať, všetci vieme, kde sa končí naše územie a začína sa vlkolačie. Rovnako všetci vieme, že s vlkolakmi sa netreba zahrávať.

Očividne s výnimkou týchto štyroch idiotov.

„Sú mŕtvi,“ zamumlem.

Otcovi sa pery skrútia do výrazu, ktorý trochu pripomína súcit a vo veľkom zlosť. „Pravdupovediac, podľa mňa by si nič iné ani nezaslúžili. Samozrejme, že keď ich nemohli nájsť, predpokladalo sa to najhoršie. Chlapcov otec Ansel Boden má pevné väzby na niekoľko rodín v rade a oficiálne zažiadal o odvetu. Argumentoval tým, že ich zmiznutie to plne oprávňuje. Pripomenuli sme mu, že dobro väčšiny je prednejšie dobru jednotlivca – to je základný pilier vampírskej spoločnosti. Pôrodnosť máme na najnižších číslach a čelíme vyhynutiu. Toto nie je čas na vyvolávanie konfliktu. Napriek tomu aj naďalej žobral, bol to neprimeraný prejav slabosti.“

„Odporne. Ako si len dovoľuje žaliť za vlastným synom.“

Otec sa na mňa prísne zahľadí. „Vďaka jeho väzbám na radu si takmer presadil svoje. Kým ty si sa minulý týždeň hrala na človeka, my sme sa len o vlások vyhli medzidruhovej vojne. Mali sme k tomu najbližšie za celé storočie. A dva dni po tomto ich tupom výstupe ...“ otec sa postaví, prejde okolo stola a oprie sa o okraj ako stelesnenie uvoľnenosti, „... sa chlapci zjavili. Nedotknutí.“

Zažmurkám. Stal sa z toho zvyk, ktorý som pochytila pri svojej hre na človeka. „Ich mŕtvoly?“

„Sú nažive. Otrasení, prirodzene. Vypočúvali ich vlkolačie stráže. Spočiatku sa k nim správali ako k špiónom a potom ako k nedisciplinovaným otravám. No nakoniec ich poslali domov živých a zdravých.“

„Ako?“ napadne mi aspoň poltucta prípadov za posledných dvadsať rokov, keď došlo k prekročeniu hranice a z previnilcov sa

k nám vrátilo iba pár kúskov. Väčšinou sa to dialo za hranicami mesta, v demilitarizovaných lesoch. Odhliadnuc od toho, vlkolaci k nám boli nemilosrdní a my sme sa k nim správali rovnako. To musí znamenať... „Čo sa zmenilo?“

„Múdra otázka. Vieš, väčšina radných predpokladala, že Roscoe na staré kolená začína mäknúť.“ Roscoe, alfa juhozápadnej svorky. Otec ho spomínal, odkedy som bola dieťa. „No stretol som sa s ním iba raz – jediný raz – a vždy dával jasne najavo svoj nezáujem o diplomaciu. Takí ako on sú tvrdohlaví ani mulice. S vekom sa to u nich iba prehľbuje.“ Otočí sa k oknu. „Vlkolaci si podrobnosti o ich spoločnosti strážia úzkostlivejšie než kedykoľvek predtým. Stále však máme vlastné spôsoby získavania informácií a po niekoľkých zisteniach sa ukázalo...“

„Že nastala zmena vo vedení.“

„Výborne, presne tak,“ privolí spokojne, akoby sa rozprával so žiačkou, ktorá na matematike pochopila tranzitívne pravidlá rýchlejšie, než očakával. „Možno som si mal vybrať za nasledovníka teba, Owen túto úlohu zatiaľ neberie ktovieako vážne. Zdá sa, že ho viac zaujíma socializácia.“

Mávnem rukou. „Som si istá, že keď oznámiš odchod do dôchodku, prestane hýriť s ostatnými dedičmi pozícií v rade a stane sa z neho dokonalý vampírsky politik, o akom si odjakživa sníval.“ Alebo aj nie. „Späť k vlkolakom. K akej zmene došlo?“

„Zdá sa, že pred pár mesiacmi ktosi ... vyzval Roscoea.“

„Vyzval?“

„Predávanie moci u nich neprebíha obzvlášť sofistikovane. Koniec koncov, vlkolaci majú za najbližšieho príbuzného psa. Stručne povedané, Roscoe je mŕtvý.“

Zahryznem si do jazyka a nepoviem, že dynastické dedičné oligarchie pôsobia ešte primitívnejšie a že psy sú všeobecne zbožňované zvieratá. „Stretol si sa s ním? S novým vodcom?“

„Po bezpečnom návrate chlapcov som ho požiadal o stretnutie. Na moje prekvapenie ma neodmietol.“

„Naozaj?“ Štve ma, že ma to zaujíma. „A?“

„Vieš, bol som zvedavý. Milosť nemusí byť vždy prejavom slabosti, ale môže byť.“ V očiach sa mu zračí neprítomný výraz a potom pohľad upriami na umelecký kúsok na východnej stene – jednoduché plátno pomalované tmavopurpurovou farbou, aby sme si neprestajne pripomínali krv preliatu pri Astre. Podobné obrazy by ste našli na mnohých verejných priestoroch. „A zrada sa rodí zo slabosti, Misery.“

„Čo nepovieš, naozaj?“ Vždy som si myslela, že zrada je iba zrada, ale čo ja o tom viem.

„Ten nový alfa nie je slabý. Práve naopak. Je...“ otec je znovu sám sebou, „niečo celkom nové.“ Tentoraz pohľadom spočinie na mne, trpezlivo čaká a ja len pokrútim hlavou, pretože netuším, prečo mi toto všetko rozpráva. Ako do toho celého zapadám ja?

Až kým sa mi späť do hlavy neprederie jedna myšlienka. „Prečo si spomenul svadbu?“ spýtam sa podozrievavo a ani sa to nesaším zatajiť.

Otec prikývne. Zrejme som položila správnu otázku, pretože mi na ňu neodpovie. „Vyrástla si medzi ľuďmi a neboli ti dopriate výhody vampírskeho vzdelania, takže zrejme nepoznáš kompletnú históriu nášho konfliktu s vlkolakmi. Áno, spory sme mali celé storočia, no vyskytli sa aj pokusy o rozhovor. Medzi nami a vlkolakmi došlo k piatim medzidruhovým manželstvám, počas ktorých sme sa dokázali vyhnúť potýčkam na hraniciach či úmrtiam vampírov pod pazúrami vlkolakov. Posledné bolo uzavreté pred dvesto rokmi a šlo o pätnásť rokov trvajúce manželstvo vampíra s jeho vlkolačou nevestou. Po jej smrti sa dohodol ďalší zväzok, no ten nemal šťastný koniec.“

„Astra.“

„Presne tak.“ Šiesty svadobný obrad sa skončil krviprelieváním. Vlkolaci napadli vampírov, ktorí boli po desaťročiach mieru akísi

príliš dôverčiví a osudným sa im stalo, že sa na svadbu dostavili prevažne neozbrojení. Vlkolaci proti nim využili nadradenú silu a moment prekvapenia, nuž a nastal úplný masaker – prevažne masakrovali oni nás. Purpurová kde-tu pokropená zelenou, presne ako kvet astry. „Nevieme, prečo sa na nás vtedy rozhodli zaútočiť, no odkedy je náš vzťah s nimi nenapraviteľne pošramotený, jedna konštantá vždy pretrváva: my sme mali ľudí za spojencov a vlkolaci nie. Na jedného vampíra pripadá desať vlkolakov a stovky ľudí na oba naše druhy dokopy. Áno, ľudia možno nemajú také vlohy ako vampíri ani vlkolačiu rýchlosť a silu, no ich moc je v počte. Mať ich na svojej strane bolo... upokojujúce.“ Otec zatne zuby. Po dlhej chvíli sa uvoľní. „Určite teda chápeš, prečo mi rozhodnutie Maddie Garciovej nestretnúť sa so mnou robí starosti. A o to väčšie, že k vlkolakom sa správa relatívne priateľsky.“

Vypleštím naňho oči. Ľudské kultúrne roviny možno idú úplne mimo mňa, no nemyslela som si, že diplomatické vzťahy s vlkolakmi by si zaradili na zoznam štátnických cieľov v tomto roku. Pokiaľ viem, odjakživa sa ignorovali, čo nie je veľmi náročné, keďže nemajú spoločné žiadne dôležité hranice. „Ľudia s vlkolakmi. V diplomatických rokovaníach.“

„Správne.“

Stále si zachovávam skepticizmus. „Prezradil ti to alfa pri vašom stretnutí?“

„Nie, tieto informácie sme získali z iného zdroja. Alfa mi prezradil čosi iné.“

„Napríklad?“

„Vieš, je mladý. Asi tak v tvojom veku a z inej sorty ako ostatní. Možno rovnako surový ako Roscoe, no otvorenejší. Verí, že mier v regióne je dosiahnuteľná vec. Že spojenectvá medzi všetkými tromi druhmi by sme mali udržiavať.“

Odfrknem si a zasmejem sa. „Tak s tým veľa šťastia.“

Otec nakloní hlavu a hodnotiaco sa na mňa zahľadí. „Vieš, prečo som za zábezpeku vybral teba a nie tvojho brata?“

Ach, nie. Nie *tento* rozhovor. „Hodil si si mincou?“

„Bola si zvláštne dieťa, Misery. Nikdy ťa nezaujímal, čo sa dialo okolo teba, zamkla si sa v trezore svojej mysle a nikto na teba nedosiahol. Uzatvárala si sa do seba. Ostatné deti sa s tebou snažili spriatelíť, no ty si to tvrdohlavo odmietala.“

„Ostatné deti dobre vedeli, že ma pošleš k ľuďom, a začali ma volať *zradkyňa bez tesákov*, len čo dokázali dať dokopy súvislú vetu. Alebo si zabudol, že keď som mala sedem, synovia a dcéry tvojich radných mi ukradli šaty a vystrčili ma na slnko tesne pred poľudním? Tí istí na mňa pľuli a vysmievali sa mi, keď som sa vrátila po desiatich rokoch služby ako ich zábezpeka, takže sa ...“ pomaly vydýchnem a pripomeniem si, že je to v poriadku. *Ja* som v poriadku. Nedotknuteľná. Mám dvadsaťpäť, svoj falošný ľudský občiansky, byt, kocúra (poser sa, Serena), svoju ... dobre, prácu zrejme teraz nemám, ale čoskoro si nájdem ďalšiu, kde bude o sto percent menej Pierceov. Mám priateľov – priateľku. Pravdepodobne.

Predovšetkým som sa naučila kašľať na to. Na všetko.

„Spomínal si svadbu. Čiu?“

Otec zovrie pery. Uplynie dlhý moment, kým znovu prehovorí. „Keď sa pred seba postavia vlkolaci a vampíri, jediné, čo vidia, je ...“

„Astra.“ Netrpezlivo sa pozriem na mobil. „Tri minúty a štyridsaťsedem sekúnd.“

„Vidia svadbu vampírky a alfu, ktorá mala zabezpečiť mier, ale namiesto toho priniesla smrť. Vlkolaci sú zvery a vždy to tak aj bude, no my sa uberáme cestou vyhynutia a musíme brať do úvahy dobro väčšiny. Ak dovolíme, aby sa ľudia spojili s vlkolakmi a nás z tohto spojenectva vyčlenili, mohli by nás načisto zničiť zo sveta.“

„Ježišikriste,“ zrazu mi to docvakne. Presne viem, kam týmto svojím šibnutým, absurdným prejavom smeruje. Zakryjem si oči. „To nemôžeš myslieť vážne.“

„Misery.“

„Nie,“ zasmejem sa. „Ty... *otec, svadbou sa z tejto vojny nevykrúti-me.*“ Nevieť, prečo som prehovorila v našom jazyku, ale zarazí ho to. A to je možno dobre, možno presne to potrebuje. Moment na to, aby si toto šialenstvo premyslel. „Kto by s tým už len súhlasil?“

Otec sa na mňa veľavýznamne zahľadí a ja to pochopím. Prosťte to viem.

A vybuchnem do smiechu.

Nahlas som sa smiala jedine so Serenou, čo znamená, že naposledy to muselo byť pred viac ako mesiacom. Mozgu sa takmer začne čkať, tak ho vystrašili tieto hypermoderné, záhadné zvuky, ktoré náhle vychádzajú z mojej hlasovej schránky. „Uhol si si skazenej krvi? Pretože neznieš príčetne.“

„*Som zodpovedný za dobro väčšiny a dobrom väčšiny je rozvoj našej spoločnosti.*“ Zdá sa, že ho moja reakcia celkom urazila, no ja si nedokážem pomôcť, z hrdla mi vyletí ďalší smiech. „Misery, bola by to pre teba práca. Odškodnili by sme ťa.“

To je... bože, to je vtipné. A vyšinuté. „Žiadne množstvo zákonného platidla by ma nepresvedčilo – je to desať miliárd dolárov?“

„Nie.“

„Takže žiadne množstvo zákonného platidla by ma nepresvedčilo vydať sa za vlkolaka.“

„Finančne budeš zabezpečená do konca života. Vieš, že členovia rady majú hlboké vrecká. Nikto od teba neočakáva skutočné manželstvo, spájať vás bude iba meno. Zostaneš vo vlčom teritóriu jeden rok, čím dáme jasne najavo, že vampíri môžu byť pri vlkolakoch v bezpečí...“

„Lenže *nemôžu*.“ Vyskočím na nohy a začnem sa prechádzať hore-dolu, masírujem si pri tom spánky. „Prečo o to žiadaš mňa? Určite nie som tvoja prvá voľba.“

„Nie si,“ odvetí rozhodne. Má veľa chýb, no neúprimnosť k nim nikdy nepatrila. „Ani naša druhá voľba. Rada sa pôvodne zhodla, že musíme konať, a niekoľko radných ponúklo svojich príbuzných. Pôvodne s tým súhlasila dcéra radného Essena, no nakoniec si to rozmyslela.“

„Panebože,“ zastanem na mieste. „Staviaš sa k tomu ako k výmene zábezpek.“

„Prirodzene. Vlkolaci to berú rovnako. Alfa nám tiež niekoho pošle. Niekoho, kto je preňho dôležitý. Zostane s nami tak dlho, ako budeš ty s ním. Zaistíme tak vzájomnú bezpečnosť.“

To je trafené. Načisto trafené.

Zhlboka sa nadýchnem, aby som sa dokázala opäť sústrediť. „Nuž, ja ...“ *si myslím, že vám všetkým preskočilo a každý, kto na tú svadbu pôjde, sa už neukáže medzi živými, a nemôžem uveriť, že sa vôbec opovažuješ žiadať to odo mňa.* „... som poctená, že napokon si si spomenul aj na mňa, ale nie. Vďaka.“

„Misery.“

Prejdem k stolu a načiahnem sa po svoj mobil – zostáva minúta a trinásť sekúnd – a na okamih sa ocitnem blízko pri otcovi. V kostiach cítim rytmus jeho krvi. Pomalý, pravidelný, až bolestne známy.

Tlkoty srdca sú ako odtlačky prstov, jediné svojho druhu, charakteristické, najľahší spôsob, ako rozoznať jednu bytosť od ďalšej. Otcov sa mi vpísal do tela v deň môjho narodenia, keďže bol prvou osobou, ktorá ma držala, starala sa o mňa, prvou osobou, ktorá ma poznala.

A potom sa ma zriekol. „Nie,“ poviem. Jemu. Aj sebe.

„Roscoeova smrť je príležitosťou.“

„Roscoeova smrť bola vražda,“ podotknem vyrovnane. „Zomrel rukou muža, za ktorého ma chceš vydať.“

„Vieš, koľko vampírskych detí sa tento rok narodilo na juhozápade?“

„Je mi to jedno.“

„Menej ako tristo. Ak vlkolaci s ľuďmi spoja sily, aby prevzali naše územie, vyhubia nás. Do posledného. Dobro väčšiny...“

„... je cieľom, ku ktorému som už prispela, a nemôžem povedať, že by sa mi za to od kohokoľvek dostalo ktovieakej vďaky.“ Zahľadím sa mu priamo do očí. Odhodlane si mobil suchnem do vrecka. „Urobila som toho dosť. Mám svoj život a vraciam sa k nemu.“

„Naozaj?“

Zastanem na polceste a otočím sa naňho. „No dovoľ?“

„Naozaj máš život, Misery?“ díva sa na mňa, kým tie slová vyslovuje, kriticky, opatrne, akoby sa snažil zapichnúť bodavú zbraň iba milimeter do môjho krku.

Doriti, Misery, potrebujem, aby ti záležalo aspoň na jednej veci. Na jedinej veci okrem mňa.

Tú spomienku zatlačím do úzadia a preglgnem. „Veľa šťastia pri hľadaní niekoho iného.“

„Máš dojem, že medzi svojimi nie si vítaná. Toto by ťa v ich očiach rehabilitovalo.“

Na chrbte mi od hnevu naskočia zimomriavky. „Zrejme s tým ešte počkám, otec. Aspoň dovtedy, kým sa oni nerehabilitujú v mojich očiach.“ Odstúpim o pár krokov a veselo mu zamávam.

„Odchádzam.“

„Mojich desať minút ešte nevypršalo.“

V tej chvíli sa môj mobil rozhodne zapípať. „Dokonalé načasovanie“, žiarivo sa naňho usmejem. Ak ho moje obrúsené tesáky iritujú, je to jeho problém. „S istotou môžem vyhlásiť, že nech by si mi dal koľkokoľvek času na rozmyslenie, svoje rozhodnutie nezmením.“

„Misery“, do hlasu sa mu vkradne prosebný tón, čo ma takmer pobaví.

Obrovská škoda. Veľmi mrzuté. „Uvidíme sa o... sedem rokov? Alebo keď sa najbližšie rozhodneš, že kľúčom k dosiahnutiu mieru je nejaká vlkoločo-vampírska pyramídová hra a pokúsiš sa mi predať výživové doplnky. No nabudúce nech po mňa Vania príde domov, neteším sa na to, že si teraz musím upraviť životopis.“ Otočím sa mu chrbtom a načiahnem sa za kľúčkou.

„O sedem rokov už takáto príležitosť nebude, Misery.“

Prevrátim oči a otvorím dvere. „Maj sa, otec.“

„Moreland je prvý alfa, ktorý...“

Dvere okamžite zatresnem, ani z nich nestihnem vykročiť, a zvrtnem sa späť k otcovi. Srdce mi bije pomaly, takmer sa vlečie a občas mi zabúši v hrudi. „Čo si to povedal?“

Otec sa vystrie za stolom, vidno na ňom zmätok a aj čosi, čo pripomína nádej. „Žiaden iný alfa...“

„Meno. Povedal si meno. Kto?“

„Moreland?“ zopakuje.

„Celé meno – ako sa volá krstným menom?“

Otec podozrievavo prižmúri oči, no po pár sekundách odvetí: „Lowe. Lowe Moreland.“

Zahľadím sa na dlážku, mám pocit, že sa mi pred očami roztriasla. Vzápätí obrátim oči k stropu. Niekoľkokrát sa zhlboka nadýchnem a každý nádych je pomalší než ten predchádzajúci. Nakoniec si roztrasenými prstami prehrabnem vlasy, hoci moja ruka pocity váži aspoň päťsto kíľ.

Napadne mi, či by tie modré šaty, ktoré som si obliekla na Serebinu promóciu, boli príliš neformálne na medzidruhový svadobný obrad. Pretože hej.

Vyzerá to, že sa idem vydávať.

KAPITOLA 2

*Kedysi si myslel, že oči všetkých vampírov vyzerajú rovnako.
Zrejme sa mýlil.*

Súčasnosť

„**A**KÉ NEŠŤASTNÉ, SKLUČUJÚCE ROZHODNUTIE. KTORÝ MILUJÚCI rodič by sa rozhodol pomenovať svoje dieťa Misery?“

Nepovažujem sa za citlivú osobu. Spravidla neprotirečím nikomu, kto má potrebu naznačovať, že som pre svoju rodinu aj celý druh sklamaním. Na revanš však žiadam jednu vec: nech si tie svoje sprostosti nechajú pre seba.

Napriek tomu som tu. S guvernérom Davenportom. Laktami sa opierame o balkón s výhľadom na nádvorie, kde som sa pred chvíľou vydala. Potlačím povzdych a vzápätí mu to ozrejmím:

„Rada.“

„Prepáčte?“

Vždy je pre mňa náročné odhadnúť u ľudí úroveň intoxikácie, no som si celkom istá, že guvernér nie je úplne triezvy. „Pýtali ste sa, kto ma pomenoval. Vampírska rada.“

„Nie vaši rodičia?“

Pokrútim hlavou. „Tak to nefunguje.“

„Aha. Deje sa to za pomoci akýchsi magických rituálov? Obetných oltárov? Prorokov?“

Aký egocentrický ľudský predpoklad, že všetko, čo je iné, musí byť zahalené rúskom nadprirodzena a tajuplnosti. Udržiavajú pri živote svoje mýty a legendy, vykresľujú vampírov a vlkolakov ako stvorenia čarov a folklóru, ktoré dokážu iných prekliat alebo sú schopné nejakých ďalších mystických činov. Myslia si, že vidíme do budúcnosti, vieme lietať alebo sa zneviditeľniť. Sme iní ako oni a to automaticky znamená, že našu existenciu nepochybne riadia sily z iného sveta – a nie iba biológia, tak ako tú ich.

A možno ešte pár zákonov termodynamiky.

Aj Serena zmyšľala rovnako, keď sme sa zoznámili. „Takže kríže ťa popália?“ spýtala sa ma po pár týždňoch spoločného spolunažívania, keď som ju nedokázala presvedčiť, že lepkavá červená tekutina v chladničke je paraďajkový džús.

„Akože, hej, ak sú veľmi horúce.“

„A fakt neznášate cesnak?“

Mykla som plecami. „Celkovo nejeme jedlo, takže ... asi áno?“

„A koľko ľudí si zabila?“

„Ani jedného,“ odvetila som zdesene. „Koľko ľudí si zabila ty?“

„No dovoľ! Ja som človek!“

„Ľudia zabíjajú v jednom kuse.“

„Áno, ale nepriamo. Pridrahým zdravotným poistením alebo tvrdohlavým odmietaním prísnejšej kontroly strelných zbraní. Vy ľudí vysajete do poslednej kvapky, aby ste prežili, však?“

Odfrkla som si. „Piť priamo z človeka je celkom nechutné a nikto to už nerobí.“ Tak trochu som klamala, ale v tej dobe som si nebola istá prečo. Vedela som iba, že pred pár rokmi sme s Owenom vošli do knižnice a našli sme otca prisatého ku krku radnej Selamio. Owen, ktorý bol zrelší ako ja a rozhodne menší spoločenský vyvrheľ, mi zakryl oči dlaňou a presviedčal ma, že taká trauma spomalí náš rast. Nikdy mi však nevysvetlil dôvod. „Okrem toho krvné banky sú hneď poruke. Takže nemusíme ubližovať ľuďom.“

Napadlo mi, či to nemá čosi spoločné aj s faktom, že zabiť niekoho je vyčerpávajúce, so všetkým tým metaním sa a zahrabávaním mŕtvol, prípadne sa ešte môže ukázať ľudská polícia uprostred dňa, keď všetci túžime iba zaliezť niekam do temnoty.

„A ako je to s pozývaním?“

„S čím?“

„Do izby ťa niekto musí pozvať, však?“ Pokrútila som hlavou a rozladilo ma, že sa jej na tvári usadil sklamaný výraz. Bola vtipná a priamočiara a trocha zvláštna, no spôsobom, vďaka ktorému hneď pôsobila super a prívetivo. Mala som desať rokov a okamžite som ju mala radšej ako kohokoľvek, koho som kedy stretla. „Vieš mi aspoň čítať myšlienky? Nad čím rozmýšľam?“

„Hm,“ poškrabem sa po nose. „Nad tou knihou, čo máš rada. Tou o čarodejnicach?“

„To nie je fér, vždy rozmýšľam nad tou knihou. Na aké číslo myslím?“

„Uhm, sedem?“

Zalapala po dychu. „Misery!“

„Uhádla som?“ Doriti tam!

„Nie! Myslela som na trisťpäťdesiatšesť. Čo všetko je ešte lož?“

Vec sa má tak, že ľudia, vlkolaci a vampíri sú síce rôzne druhy, ale sme blízki príbuzní. Naše rozdiely sú zapríčinené ani nie tak okultizmom, ako skôr spontánnymi genetickými mutáciami trvajúcimi tisíceky rokov. A, prirodzene, hodnotami, ktoré sme si vytvorili v reakcii na dané mutácie. Tu stratíte purínovú bázu, atóm vodíka sa presunie tamto a tadá: vampíri sa odteraz krmia výlučne krvou, krčia sa pred slnkom a sústavne balansujú na pokraji vyhynutia. Vlkolaci sú mocnejší, silnejší, chlpatejší (predpokladám) a vyznávajú cestu násilia. Nikto z nás však nemôže vytasíť čarovný prútik, s ľahkosťou uložiť tridsaťkilový kufor navrch nosiča, vopred zistiť víťazné čísla športky či meniť sa na netopierov.

Teda minimálne vampíri to nedokážu. O vlkolakoch neviem dosť na to, aby som sa pohoršovala aj za nich.

„Nie, nešlo o žiaden pomenúvací rituál,“ poviem guvernérovi. „Iba o prehnane akčnú radu. Nikto nechce mať v jednej triede päť dievčat menom Madyson.“ Na sekundu sa odmlčím. „Okrem toho to pôsobilo adekvátne, keďže som zabila svoju mamu.“

Zaváha, nevie, ako zareagovať, a nakoniec sa rozhodne pre nervózny smiech. „Ach, no. Napriek tomu ako meno je to veľmi...“ rozhladne sa okolo seba v snahe nájsť to dokonalé slovo.

No dobre. „Mizerné?“

Prstami vytvorí dve zbrane a luskne na mňa, akože som trafila klinec po hlavičke, a ja sa strasiem buď preto, lebo ho nenávidím, alebo preto, že pre moje vampírske potreby mi už v tomto čipkovanom overale začína byť zima.

Toto stretnutie by ste mohli nazvať „oslavou“ iba s ohromnou dávkou štedrosti. Asi po hodine som sa konečne rozhodla, že už toho mám dosť. Ak sa môj manžel – ktorý ma takmer zavraždil pri oltári nášho manželského šťastia, pretože mu smrdím – môže kamsi vypariť a prerokúvať dôležité záležitosti s mojím otcom, ja sa tiež môžem vytratiť.

Na balkón na medziposchodí som zamierila, aby som bola sama. Nanešťastie guvernér zmyšľal rovnako a priniesol so sebou toľko alkoholu, že si ho rovno mohol preliať do krhly. Rozhodol sa ku mne pripojiť – srdcervúce – a stoj čo stoj sa chce rozprávať – posratá katastrofa. Očami stále zabieha k stolu Maddie Garciovej, ako by sa ju snažil spáliť na uhoľ ešte pred jej inauguráciou budúci mesiac. Pravdepodobne by som mala zdieľať jeho hnev na novú ľudskú guvernéрку, keďže práve pre jej rozhodnutia sme sa museli uchýliť k tomuto falošnému manželstvu, no zároveň môžem len obdivovať, ako zručne sa jej darí vyhýbať sa môjmu otcovi. Rozhodne je to múdra žena. Na rozdiel od toho blabotajúceho somára vedľa mňa.

„Je to od vás veľmi statočné, slečna Larková,“ pokračuje a poťapká ma po pleci. Očividne sa k nemu nedostal obežník: Vampírov sa nedotýka. „Naozaj veľmi statočné, čelíte ohromnému nebezpečenstvu.“

„Hm.“ Recepčia prebieha presne tak biedne, ako sa dalo predpokladať. Je to priam bizarné. Vlkolakov a vampírov usadili na opačné strany siene a teraz na seba nepriateľsky zazerajú, zatiaľ čo sa tá najprehliadanejšia violončelistka na svete ochotne venuje Rachmaninovovi. Vlkolakom a tým pár ľudským hosťom priniesli jedlo pripravené svetovo uznávaným šéfkuchárom a tí sa doň statočne pustili napriek celkovej nepríjemnej atmosfére. „*Odporné*“, začula som dcéru radného Rossa prehovoriť v našom jazyku, než som sa odkradla sem hore. „*Zvery! Nemajú poňatia, ako sa správať v spoločnosti. Krmia sa na verejnosti, serú na verejnosti, trtkajú na verejnosti.*“ Zdržala som sa a nepodotkla som, že sa to volá „jedenie“ a že tie posledné dve veci sú v ľudskom svete ilegálne. Som vďačná, že sa mi vôbec podarilo vysvetliť plánovačke, že vampíri nebudú na večierku *pochlipkávať krv*, že kŕmenie je pre nich súkromnou záležitosťou, nikdy sa nedeje skupinovo či rekreačne, a nie, podávať krvavé kokteily s malými dáždňíkmi nie je „zaujímavý nápad“. Keď sa ma spýtala, čo budú vampíri robiť, kým sa vlkolaci najedia, tipla som: „Zazerať na nich?“ Trafila som do čierneho.

„Ste obzvlášť statočná,“ guvernér si znovu logne. „A aký máte za sebou zaujímavý život. Vampírka vychovaná medzi ľuďmi. Slávna zábezpeka. Tak sa mi zdá, že vlkolaci majú hneď dva dôvody, prečo vás nenávidieť.“

Roztržito si jazykom prejdem po dorastených tesákoch a rozmýšľam, či vypukne bitka. V miestnosti sa vznáša ťažká, dusivá atmosféra nenávisťi. Dokonca aj ľudské stráže krúžia ako žraloky, až príliš ochotné zaútočiť, potlačiť, brániť. Stačil by poryv vetra a všetko to napätie v sále by mohlo prasknúť.

„Na druhej strane Moreland sa kvôli tejto dohode vzdal mnohého. Tá zábezpeka, ktorú k vám posielajú ... dcéra radného za alfovú družku. Je to ako z básne, nie?“

Prudko k nemu zvrtnem hlavu. Oči má sklené, neprítomné. „Alfovú čo?“

„Ach, nemal som sa o nej zmieňovať. Prirodzene, je to tajné, ale ...“ smiech mu zaznie z hĺbky hrdla a nakloní ku mne pohár.

„Povedali ste družku? Akože manželku?“

„To vám nie som oprávnený prezradiť, slečna Larková. Alebo by som mal povedať pani Morelandová?“

„Doriti,“ zamumlem a prstom si prechádzam po koreni nosa. Bol Moreland predtým ženatý? Ak je to tak, nedokážem si ani predstaviť, ako veľmi ho musí srať, že je tu, pripútaný ku mne, zatiaľ čo jeho žena je tak ďaleko a prvá na rane, ak sa spustí krviprelievanie. Možno preto predtým tak vybuchol?

Pre toto a tiež preto, že mu smrdím ako pokazené vajcia.

Nuž, *to sú jeho sračky*, pomyslím si a vystriem sa od zábradlia. On s otcom sú strojcami celého tohto plánu. Ja som len obyčajnou figúrkou. Dúfam, že na to nezabudne a nevyžeriem si všetok jeho hnev ja. „Rada som si s vami pohovorila, guvernér,“ zaklamem a zamávam mu na rozlúčku.

„Ak sa ho rozhodnete zmeniť, zavolajte mi do kancelárie.“ Rukou naznačí telefón, tak ako to robia starí ľudia. „Pomôžem vám urýchliť papierovačky.“

„Prepáčte?“

„Meno.“

„Ach áno. Vďaka.“

Zamierim dolu, rozhodnem sa vyhľadať Owena. Zdá sa mi, že som ho predtým videla ponoreného v rozhovore s radným Cintronom – klebetil, v čom je skutočný majster. Stavím sa, že dokáže zistiť viac o celej tejto záležitosti s družkou. Zrejme to celý čas ve-

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Nevesta**.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.